

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/142/2022
Identifikačné číslo spisu:	4619202990
Dátum vydania rozhodnutia:	13.12.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:4619202990.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Martina Holíča, v konaní o určenie otcovstva a o úprave rodičovských práv a povinností k maloletej H. U., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcej u matky, zastúpenej kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Topolčany, so sídlom Škultétyho 1577/8, Topolčany, dieťa matky M. U. D., rod. L., bytom M. A. XXXX/XX, R., zastúpenej JUDr. Margitou Kytnarovou, advokátkou so sídlom Sv. Cyrila a Metoda 4595/18, Topolčany, na návrh navrhovateľa A. E., bytom X. Z. XXX/XX, R., muža, ktorého otcovstvo má byť určené, zastúpeného JUDr. Carmen Linkeschovou, advokátkou so sídlom Škultétyho 10, Topolčany, vedenom na Okresnom súde Topolčany pod sp. zn. 5Pc/30/2019, o dovolaní matky maloletej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9CoP/35/2021 z 3. februára 2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Topolčany rozsudkom č. k. 5Pc/30/2019-237 z 30. júna 2021 určil, že navrhovateľ A. E. je otcom maloletej H. U., maloletú zveril do osobnej starostlivosti matky, ktorá ju bude zastupovať a spravovať jej majetok. Navrhovateľa zaviazal platiť výživné na maloletú v sume 200 eur mesačne k rukám matky, splatné vždy do 15-teho dňa daného kalendárneho mesiaca vopred, s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku o určení otcovstva. Súd prvej inštancie upravil styk otca s maloletou H. tak, že navrhovateľ (otec) je oprávnený stretávať sa s maloletou každý párný týždeň (druhý víkend) v sobotu od 15.00 hod. do 17.00 hod s tým, že otec je oprávnený prevziať si maloletú v stanovený čas a deň v mieste bydliska matky a po ukončení styku dieťa v stanovený čas a deň matke vrátiť v mieste jej bydliska a matka je povinná dieťa na styk s otcom riadne pripraviť a tento mu umožniť. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Nitre rozsudkom sp. zn. 9CoP/35/2021 z 3. februára 2022 o odvolaní matky rozhodol tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch týkajúcich sa určenia otcovstva,

zverenia maloletej do osobnej starostlivosti matky a určenia vyživovacej povinnosti otca. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o úprave styku otca s maloletou a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. V odôvodnení rozsudku odvolací súd poukázal na to, že navrhovateľ podal návrh na určenie otcovstva k maloletej H. U. potom, ako sa dozvedel, že rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 6Pc/17/2017 z 27. septembra 2019 bolo právoplatne zapreté otcovstvo neb. p. U. k maloletej H., ktorý bol ako otec vedený v jej rodnom liste. V rámci uvedeného konania sa uskutočnilo aj znalecké dokazovanie analýzou DNA, ktorým bolo preukázané, že skutočným otcom maloletej H. je navrhovateľ.

4. Preskúmajúc podané odvolanie matky dospel odvolací súd k záveru o vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku o určení otcovstva k maloletej H., vo výroku o zverení maloletej do osobnej starostlivosti matke a o určení vyživovacej povinnosti otca, keď súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec po právnej stránke i správne posúdil. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou matky, že súd prvej inštancie postupoval nesprávne, keď konanie nezastavil podľa § 109 Civilného mimosporového poriadku z dôvodu, že medzičasom došlo k súhlasnému vyhláseniu matky a právneho otca o otcovstve. Odvolací súd považoval za správny postup súdu prvej inštancie, ktorý pred posúdením dôvodnosti podaného návrhu navrhovateľa riešil prejudiciálnu otázku platnosti súhlasného vyhlásenia matky a jej manžela A. D. o otcovstve, pričom prijal záver o jeho absolútnej neplatnosti. Tento postup súdu prvej inštancie rešpektuje podľa názoru odvolacieho súdu závery rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrené v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/224/2016, zverejnenom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov pod R 68/2018. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v prípade konfliktu medzi právnym a biologickým otcom by nemala absentovať v právnej úprave možnosť nápravy takéhoto nežiadúceho stavu a treba pripustiť možnosť domáhať sa na súde ochrany práva. Poukázal na to, že Zákon o rodine v ustanovení § 110 umožňuje podporné použitie ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré sa použijú vtedy, ak Zákon o rodine určitú otázku neupravuje alebo ju upravuje neúplne. Keďže Zákon o rodine otázku platnosti právnych úkonov, akým je súhlasné vyhlásenie rodičov o otcovstve neupravuje, treba potom použiť príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, t. j. možno primerane použiť ustanovenia § 37 ods. 1, § 38 a § 39 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd uviedol, že matka spolu so súčasným manželom pristúpila k súhlasnému vyhláseniu otcovstva v čase, keď bol podaný návrh na určenie otcovstva navrhovateľom a súčasne za jednoznačnej vedomosti, že otcom jej dieťaťa je práve navrhovateľ A. E., o čom nesporne vedel aj manžel matky A. D.. Takéto počínanie matky, za stavu jednoznačnej vedomosti o tom, kto je biologickým otcom dieťaťa, ako i v čase prebiehajúceho konania vedeného biologickým otcom dieťaťa o otcovstve, v čase, keď otcovstvo k dieťaťu nebolo určené, nie je možné označiť inak ako za účelové a za nepoživajúce právnu ochranu a právny úkon súhlasného vyhlásenia otcovstva matkou a jej manželom za absolútne neplatný právny úkon v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.

5. K poukazu matky na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/492/2015, ktorým odmietol dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o zastavení konania o určenie otcovstva, odvolací súd uviedol, že najvyšší súd v tomto rozhodnutí nevylúčil možnosť posúdenia platnosti určenia otcovstva súhlasným vyhlásením rodičov, avšak z okolností danej veci bolo zrejmé, že v konaní bola spornou skutočnosť, či dovolateľ (putatívny otec) je alebo nie je otcom maloletého dieťaťa, keď súčasne neexistovali žiadne dôkazy preukazujúce jeho otcovstvo. Takýto skutkový a právny stav nie je podľa odvolacieho súdu aplikovateľný na prejednávajúcu vec, keď z okolností tejto veci je jednoznačné, kto je biologickým otcom maloletej Natálie a táto okolnosť nie je nikým ani spochybňovaná.

6. Pokiaľ matka tvrdila, že otázku posúdenia platnosti súhlasného vyhlásenia rodičov nie je možné riešiť ako prejudiciálnu otázku v konaní o určenie otcovstva, odvolací súd poukázal na to, že ustanovenie § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (platné v čase rozhodovania najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 5Cdo/492/2015, ako i posudzovania naliehavého právneho záujmu vo veci sp. zn. 6Cdo/224/2016) pripúšťalo takýto druh návrhu, aktuálne platné ustanovenie § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku

pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti, len ak tak vyplýva z právneho predpisu, čo nie je tento prípad. Potom za situácie, že takáto žaloba v zmysle ustanovenia § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku nie je procesne prípustnou žalobou a pripustenia toho, že len v samostatnom konaní by bol navrhovateľ oprávnený uplatniť svoje práva na neplatnosť súhlasného vyhlásenia rodičov, súčasne majú na zreteli, že navrhovateľ nemal právnu možnosť podať návrh na zapretie otcovstva manžela matky, bola by mu takýmto postupom súdu odopretá možnosť domáhať sa svojho práva na súde, keď by v zásade nemal možnosť domáhať sa daných práv samostatnou žalobou a ani posúdením prejudiciálnej otázky v inom konaní.

7. So zreteľom na rešpektovanie princípu zohľadňovania najlepšieho záujmu dieťaťa odvolací súd vyslovil názor, že v okolnostiach prejednávanej veci by otázka, kto je biologickým otcom dieťaťa, nemala byť otázkou voľby samotného dieťaťa. I keď je z obsahu spisu zrejmé, že maloletá H. nemá k biologickému otcovi vybudovaný žiadny vzťah a o jeho budovanie zrejme ani nemá záujem, je jej známa skutočnosť, kto je jej biologickým otcom a potom v kontexte okolností tejto veci odvolací súd nemá za to, že by otázka, či sa s týmto faktom stotožňuje alebo nie, mala mať vplyv na posúdenie dôvodnosti podaného návrhu navrhovateľa, keď je nespochybniteľné, že navrhovateľovi svedčí tretia domnienka otcovstva k dieťaťu. Podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné dôsledne odlišiť existujúci rodinný vzťah maloletej k matke a jej súčasnému manželovi, od nespochybniteľného faktu biologického otcovstva navrhovateľa, o ktorom má maloletá vedomosť. Fakt a vedomosť maloletej o tom, kto je jej biologickým otcom v žiadnom prípade nie je rozporná s jej najlepším záujmom a s právom dieťaťa poznať svoj pôvod, pričom pre maloletú sa nejedná o informáciu, ktorá by vyvstala až z tohto konania a znamenala by pre ňu úplne nový poznatok v jej doterajšom živote. Na okolnosť, že maloletá nemá vybudovaný vzťah k biologickému otcovi a tohto odmieta, je potrebné prihliadnuť pri úprave styku otca s maloletou, ale nie ako na okolnosť, ktorá by v danej veci mala zásadne ovplyvniť rozhodovanie súdu o otcovstve za preukázateľne dokázaného otcovstva navrhovateľa.

8. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení otcovstva navrhovateľa k maloletej, o zverení maloletej do osobnej starostlivosti matky, a o určení povinnosti navrhovateľa platiť výživné na maloletú v sume 200 eur mesačne, podala dovolanie matka maloletej. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, pretože súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietala, že súdy ignorovali diktatórnosť ustanovenia § 109 Civilného mimosporového poriadku, podľa ktorého ak počas konania o určení otcovstva dôjde k určení otcovstva súhlasným vyhlásením rodičov alebo k osvojeniu dieťaťa, súd konanie zastaví. Odvolací súd tým, že považoval postup súdu prvej inštancie, ktorý konanie o určení otcovstva navrhovateľa nezastavil napriek tomu, že počas konania došlo k určení otcovstva súhlasným vyhlásením rodičov, za správny, sa dopustil porušenia ustanovenia § 109 Civilného mimosporového poriadku.

9. Ďalšej vady procesného postupu sa podľa dovolateľky súd dopustil tým, že pripustil riešenie prejudiciálnej otázky platnosti súhlasného vyhlásenia rodičov o otcovstve, čím ignoroval zákonnú úpravu v ustanoveniach § 90 a 91 Zákona o rodine, v zmysle ktorej sa za otca dieťaťa považuje muž, ktorého otcovstvo bolo určené súhlasným vyhlásením rodičov. Podľa dovolateľky rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/224/2016 nemá relevanciu pre danú vec, pretože bolo prijaté v konaní o určení neplatnosti súhlasného vyhlásenia rodičov.

10. Dovolateľka namietala spôsob, akým sa odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal s námietkami voči posudzovaniu platnosti súhlasného vyhlásenia rodičov o otcovstve v rámci prejudiciálnej otázky, pričom argumentáciu odvolacieho súdu označila za svojvoľnú a podliezajúcu záujmu navrhovateľa, bez opory v zákone.

11. Navrhovateľ sa vo vyjadrení k dovolaniu matky stotožnil s rozhodnutím odvolacieho súdu a navrhol podané dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

12. V reakcii na vyjadrenie navrhovateľa dovolateľka oznámila, že zotrúva na podanom dovolaní v celom rozsahu. Zdôraznila, že aplikácia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/224/2016 na danú vec bola nenáležitá, nakoľko toto rozhodnutie bolo prijaté v konaní o určenie neplatnosti súhlasného vyhlásenia rodičov.

13. Dovolanie podala matka maloletého dieťaťa vo veci upravenej v Civilnom mimosporovom poriadku. Vzájomný vzťah medzi Civilným mimosporovým poriadkom a Civilným sporovým poriadkom je vymedzený v § 2 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže § 76 Civilného mimosporového poriadku neobsahuje odlišnú právnu úpravu dovolania podaného vo veci starostlivosti súdu o maloletých, prípustnosť dovolania matky bola posudzovaná podľa ustanovení Civilného sporového poriadku.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 Civilného sporového poriadku) účastníčka konania zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 Civilného sporového poriadku), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že dovolanie matky maloletej je potrebné odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá Civilného sporového poriadku) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

15. Dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 alebo § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania je potrebné dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 Civilného sporového poriadku). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 Civilného sporového poriadku je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

17. Ustanovenie § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

18. K prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku je potrebné uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v

rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vétrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

19. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

20. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľky, že v konaní došlo k nou tvrdenej vade zmätočnosti.

21. Dovolateľka podala dovolanie v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku a jej námietky smerovali voči postupu súdov nižších inštancií v konaní o určenie otcovstva, ktoré bolo podľa dovolateľky potrebné zastaviť aplikujúc ustanovenie § 109 Civilného mimosporového poriadku a v ktorom nebolo možné ako o prejudiciálnej otázke rozhodnúť o platnosti súhlasného vyhlásenia rodičov o otcovstve. Zároveň dovolateľka namietala aj nedostatky v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dovolacieho súdu.

22. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočne, resp. tendenčne v prospech navrhovateľa. Dôvody, ktoré viedli odvolací súd k rozhodnutiu potvrdzujúcemu procesný úspech navrhovateľa, sú v napadnutom rozhodnutí vyjadrené jasnou a zrozumiteľnou argumentáciou nevzbudzujúcou pochybnosti o tom, že odvolací súd sa vecou riadne zaoberal, odvolacie námietky matky maloletej starostlivo posúdil a pri rozhodovaní mal na zreteli záujem maloletého dieťaťa. Jeho argumentácia neprotirečí platnej právnej úprave a výklad právnych noriem bol podaný ústavne konformným spôsobom. Odvolací súd jasne vysvetlil, z akých dôvodov považoval postup súdu prvej inštancie, ktorý o návrhu na určenie otcovstva meritórne rozhodol a konanie nezastavil podľa § 109 Civilného mimosporového poriadku, za správny a zákonný. Rovnako je z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zrejma úvaha súdu o prípustnosti prejudiciálne posúdiť v konaní o určenie otcovstva otázku platnosti súhlasného vyhlásenia rodičov o otcovstve, ako aj jeho záver o absolútnej neplatnosti súhlasného vyhlásenia matky maloletej a jej súčasného manžela o otcovstve, ktorý rozhodne nie je odôvodnený spôsobom nekriticky preberajúcim názory a tvrdenia navrhovateľa, ako to tvrdí dovolateľka, ale je podložený myšlienkovými úvahami opierajúcimi sa o preukázaný skutkový stav a platnú právnu úpravu. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

23. K namietanému nesprávnemu procesnému postupu súdu prvej inštancie, ktorý mal podľa dovolateľky aplikovať ustanovenie § 109 Civilného mimosporového poriadku a konanie o určenie otcovstva zastaviť, dovolací súd uvádza, že tvrdenia dovolateľky nenachádzajú odzrkadlenie v platnej procesnoprávnej úprave a okolnostiach prejednávanej veci. Súd prvej inštancie v konaní posudzoval otázku platnosti súhlasného vyhlásenia matky a jej manžela o otcovstve a je nepochybné, že prijal záver o jeho absolútnej neplatnosti. V konaní preto nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, keď súd prvej inštancie neaplikoval § 109 Civilného mimosporového poriadku, podľa ktorého ak počas konania o

určenie otcovstva dôjde k určaniu otcovstva súhlasným vyhlásením rodičov alebo k osvojeniu dieťaťa, súd konanie zastaví. Na takýto postup nebol daný dôvod, nakoľko súhlasné vyhlásenie matky a jej manžela o otcovstve bolo absolútne neplatné.

24. V tejto súvislosti dovolateľka namietala tiež to, že otázku posúdenia platnosti súhlasného vyhlásenia rodičov o otcovstve nie je možné riešiť ako prejudiciálnu otázku v konaní o určenie otcovstva. Ani túto námietku nepovažuje dovolací súd za dôvodnú a poukazuje na to, že odvolací súd sa s ňou zákonným spôsobom vysporiadal v odvolacom konaní, keď poukázal na to, že ustanovenie § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti, len ak to vyplýva z osobitného predpisu, a preto za situácie, keď takáto žaloba v zmysle ustanovenia § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku nie je procesne prípustnou žalobou a navrhovateľ nemal právnu možnosť podať návrh na zapretie otcovstva manžela matky, bol by záver o nemožnosti prejudiciálne posúdiť platnosť súhlasného vyhlásenia rodičov o otcovstve v konaní o určenie otcovstva popretím spravodlivosti a odopretím navrhovateľovi možnosti domáhať sa svojho práva na súde. Odvolací súd správne poukázal aj na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/224/2016, publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov pod R 68/2018, podľa ktorých právny poriadok Slovenskej republiky nevylučuje možnosť, aby sa ten, kto o sebe tvrdí, že je biologickým otcom maloletého dieťaťa, domáhal určenia neplatnosti súhlasného vyhlásenia rodičov o otcovstve. Na platnosti týchto záverov nič nemení ani skutočnosť, že boli prijaté v konaní o určenie neplatnosti súhlasného vyhlásenia rodičov o otcovstve (keď žaloba bola podaná za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku).

25. Pokiaľ dovolateľka mienila v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku namietat aj nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižšej inštancie, dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatury ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

26. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie matky maloletej nie je podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku prípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku.

27. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovenia § 453 ods. 1 Civilného sporového poriadku v nadväznosti na ustanovenie § 52 Civilného mimosporového poriadku a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.